

(Време, 27.11.2008)

Летос објављен у Словенији и Хрватској, нови Северинин албум *Здраво Маријо* (Dallas) званично и навелико стигао је и на тржиште Србије, потврђујући гђицу Вучковић као једну од шачице највећих звезда у распону бивше СФРЈ. Ништа изненађујуће, осим да тај CD

врви политичким некоректностима, пуцањем и тамбурањем, родним и полним (а богами и уметничким и верским) провокацијама, изворним дертом и турбо-фолком. Сељачки, а одличан. Хрватски електронски медији не могу одолети да не емитују оно што је и Цеца лако могла отпевати; Србија ће се ројити по Северининим концертима. Најзад. А то неће бити никакво естрадно помирење, него жестока конкуренција.

Општепожељна фина цица Северина направила је нешто за шофере, *ками(ј) она-гости(ј) она*

...
хормона
до
плафона
, као у почетној
Гас
Гас

? Кафанско, с (пре)отимањем сватова и шамарима?! Постаје јасније када знате да је од десет песама седам и по компоновао Горан Бреговић, а девет текстова срочио трио Марина Туцаковић –

ех
-новинарка Љиљана Јорговановић – аранжер/продуцент Бреговић. Бреговићево и даље маказарско састављање песама обично даје боље резултате кад ради за друге певачице него кад ради за себе, а на

Здраво
Маријо

тај крпеж – без подређивања крутим обрасцима хита – има неке од својих врхунаца. Типичан турбо-фолк звучно је духовито пресвучен тамбурашким оркестрима ободног

панонског типа и пухаћим ансамблима, те градским глазбама из Истре, Далмације, Славоније (нпр. Тренкови пандури из Пожеге) и чешке мањине. Потоњи лимени оркестри још имају (уметничке) водитеље, председнике (управних одбора) и капелнике, а снимани су у својим традиционалним амбијентима – ресторацијама, домовима културе, обртничким домовима и сл. Толико о изворности, за
(
small) World Music.

ОД РОЗЕ КА ЛИЛА: Уз мања поједностављивања/укалупљивања, низ ових нумера живеће свој кафанско-сплаварски век, захваљујући и прошараности бриљантним стиховима. Није то само због стартне линије у песми *Пуцајте у тамбу*

раше

преузете из

Погледај

ме

,

невернице

, или ради духовитих стихова (на рачун унца-унца режисера?) "Онда у паници/летим на венчаници/у мом сну се ово често виђа" у песми

Мушкарцу

само

треба

курва

, него и зато што потоња почиње: "Љубиш два бисера/испод мог брусхалтера". А брусхалтер је тешка, угласта страна реч дозлабога незгодна за римовање па се у домаћој

/

ex-YU

популарној музици на то усудио само Бора Ђорђевић (поетично, малтер/брусхалтер), и то још '81. у

Волим

,

волим

жене

.

Неке од суптилнијих текстуалних субверзија тичу се вечите женско-мушке двојности – "Жена би ти можда и опростила/моја мушка страна каже/никада" (*Пуцајте у тембураше*); "Ја имам девет прстију/који на све пристају/и овај средњи/он каже не" (

Шта

то

она

има

што

ја

немам

); предузимљиво-враголаста

Да

ниси

можда

геј

? А неки стихови су једноставно красни: "Шшш.../пијан ми је деколте/'ајде брже остари/да те више нико не воли/ни жене/осим мене" (

Гаде

). Архетип љубавног неверства, извор неких од најјачих поп песама, овде израња обрадом новог србијанског класика

Хаљиница

боје

лила

глумца/сценаристе/музичара Николе Коље Пејаковића. Ову култну песмицу прва је почетком деведесетих за тада продорну продукцију ЗаМ, у студију још непознатог Жељка Јоксимовића у Ваљеву, снимила убрзо заборављена Милка Релић Лола.

Самостално-сплаварски Блек пантерс у својој верзији приписали/преписали су је Шабану Бајрамовићу, Јоксимовић је збрку повећао неким сличним радовима, а веома занимљив лик Пејаковић као кафањерос извео је 2000. у филму Дарка Бајића

Рат

уживо

. Више него довољно да заживи у народу, (при)градском нарочито, а сада је на Северинином албуму неким чудом потписан прави аутор (а не Бреговић).

Но врхунац целог остварења долази пред крај, где *Тридесете* теку необичном мелодијом кантауторке Сезен Аксу (А

ksu

), једне од темељних личности турског попа, с којом је Бреговић '97. сарађивао на албуму

Dugun

ve

Senaze

(

Венчање

и

сахрана

). Тријумф женског принципа (избором партнера) је потпун, потврђујући да се Севе упркос површним/очитим аспектима сексепила заправо обраћа женској, а не мушкој публици – девојкама удајних/породичних амбиција, младим женама у најбољим годинама које међутим нису бесконачне, и од розе полако постају лила. После тога, завршна/насловна нумера удара проблематичним слоганом: "Ракија се лечи

вином/марихуана кокаином/све остало... Северином", и под

Здраво

Маријо

свакако је још једна провокација. Turbo catolico, који су '95. именовали и напали истријански КУД Идијоти и Гори уши

Winnetou

мора бити увређен привидно промискуитетним: "Молите се цуре/молите се/молим се и ја/алелуја/дај нам Боже више мушкараца/него година/алелуја".

МОСТОВИ РАЗУМЕВАЊА: У Хрватској, чистунци су већ реаговали и због омота и целе CD

-књижице (по идеји/концепту Фабрике из Сарајева), који Севку махом у венчаници или бар у белом шетају и смештају кроз слике најпознатијих хрватских наиваца (Рабузина, 3 Генералића итд.). Електронски медији су подељени око тога које је од ових нумера подобно емитовати, а вероватно се тумбају и

play

-листе по локалима свих врста где су годинама царевале Секе, Индире и сличне цајке.

Довољно за размерно кратак CD? У Србији су Северинина издања раније лиценцирана и препакивана кроз

City Records, огранак РТВ Пинка.

Овог пута Dallas за дистрибутивног партнера има државни ПГП РТС. Вече пре убиства Зорана Ћинђића, Севе је први пут званично наступила у Србији, на некој додели розе-награда, и све је указивало да ће се њена каријера у овој држави каналисати кроз грандпарадно безвезарење. Срећом или пуким стицајем околности, крајем лета 2008. почела је с великим концертима овде – најпре на пригодној свечаности у Новом Бечеју. Прошле недеље на промоцији у београдском пристанишном клубу Магацин, број присутних и дужина наступа одговарали су заправо мањем концерту. Најбољи хрватски тамбураши (бивши Златни дукати) који је прате на више од пола снимака на албуму

Здраво

Маријо

, најпре су загрејали цео таблоидски Београд као да је вече Звонка Богдана, а онда је неоптерећена Северина ваљда и последњим неверним томама показала како то да је све постигла и без ратних злочинаца и без силикона. Рођена забављачица, пунокрвна сценска особа и (неретко на сопствени рачун) духовита жена, после нових тачака извела је свој увек ефектан пратећи бенд и заређала старије хитове, на опште одушевљење. Не позира као Цеца нити робује сложеним кореографијама, игра/плеше као свака одлична риба која то воли; барата гласом сигурна у своја ограничења, шармира без остатка, не осврће се ни на порно-аферу (где сте... све... од Мони Ковачић до Сузане Манчић?). И дејствује на онај слој сада већ дораслих спонзоруша, којима се заозбиљно не обраћа нико, ни политичари ни грађанско друштво (осим можда НВО Жене у црном доњем вешу).

Мало ли је, у данашњој ситуацији, на овим просторима? Додајте томе озбиљне позоришне и комичне ТВ-улоге, бриљантне филмске епизоде (у *ДУХовима СаРАЈЕва*: "Сплићанка, знаш оно... отац војно лице, Србин..." – "А, мајка Хрватица?" – (са смехом) "Ма јок, исто Српкиња!"), Еуросонг-сарадњу с Лет 3, родбину у Београду да и не помињемо.

Уз реку Саву, најјача спона Хрватске и Србије.